

увѣковѣча името Ви като символъ на благо-
родство и величие.

— Вие сте талантъ, значи.

— За съжаление, Високопоставенъ госпо-
дине. Но това нѣма какво да Ви обижда. Та-
лантътъ е робъ, покоренъ робъ. За него ще
бжде висока честъ да бжде Вашъ слуга.

Сторжковъ се изсмѣ.

— Съ какво мога да Ви бжда полезенъ?

— Две думи, само две думи тамъ кждето
трѣбва да ми отпуснатъ нѣкоя стипендийка,
да бжда признатъ. И ако може... мѣстото ми
е въ Писателския съюзъ.

Гледахъ и не искахъ да повѣрвамъ, че
това е Ураганъ Гръмотресовъ. Но... „цельта
оправдава срѣдствата“. А цельта тука бѣше
важна. Пъкъ и не се постигаше лесно.

Яви се необходимостъ и отъ пари. Подъ
Божиего небе все още има такива хора, които
истински проглеждатъ, само когато чуятъ мо-
нетенъ звънъ.

Запече се пакъ мисълта въ главата
му. Беденъ е.

И изведнажъ, изъ подсъзнанието му из-
плува образа на Вася, учителката въ родното
му село. Тя първа го бѣше признала за ге-
ний. И спестени пари имаше.

Още на другия день той се отзова при нея.

— Обичамъ те Вася! Безъ тебъ съмъ
мъртавъ трупъ. Само ти и слънцето топлие
душата ми. Но слънцето безъ тебъ ще за-
мръзне.

— Азъ по-много те обичамъ.

— Вася — той я цѣлуна.

— Тя се стопи въ прегръдкитъ му.